سقف آرزوی مردم را کوتاه نکنید

یادداشت

امیرحاج رضایی

بین همه صعودهایی که تیم ملی فوتبال ایران به جهام جهانی داشته، من ۱۹۹۸ را حساس‌تر و مهم‌تر می‌دانم. دلیلش این بود که تیم ملی ایران وقفه‌ای ۲۰ ساله در صعود به جام جهانی داشت و جامعه کاملاً ملتهب بود و چشم انتظار حضور در این جام.

ضمن اینکه آن دوره یک مسیر سخت و ماراتن‌گونه برای تیم ملی کشورمان بود و اینکه تیم ملی تقریباً نیمی از کره زمین را دور زد تا توانست به جام جهانی برسد.

خاطره ملبورن یک تصویر زنده برای مردم ایران است و انگار اصلاً مربوط به گذشته نیست.

آن صعود آنقدر در روحیه ملی و شادی مردم تأثیر داشت که نظیر آن را دفعات بعدی که به جام جهانی صعود کردیم یا موفقیتی به دست آوردیم هرگز مشاهده نکردیم.

اما مسأله مهم‌تر از نظر من این است که ما در پنج دوره‌ای که به جام جهانی رفته‌ایم هیچ توشه‌ای برای خودمان از این آوردگاه بزرگ نیاورده‌ایم. در واقع بعضی‌ها ما را به سمت و سویی بردند که ابتدا فقط صعود به جام جهانی هدف‌مان باشد و حالا هم فقط از اینکه از دور اول به مرحله حذفی صعود کنیم حرف می‌زنند.

اما جام جهانی یک دانشگاه و نمایشگاه بزرگ است. کشورها می‌روند و هرکدام از آن توشه‌هایی می‌آورند که در کشور خودشان از آن استفاده کنند.

نکاتی مثل زیرساخت‌ها، وضعیت حمل و نقل، داوری، کلاس‌هایی که مربیان بزرگ می‌گذارند و بسیاری نکات دیگر ولی ما تأثیرات این حضور را در داخل کشورمان ندیدیم، به این دلیل که کسانی که فوتبال کشور را اداره می‌کردند تمام کمبودهای مدیریتی خودشان را پشت حضور در جام جهانی پنهان می‌کردند.

آنها به مردم القا می‌کردند که این جام جهانی سقف آرزوی شما بود و ما شما را به این آرزو رساندیم.

این تفکری واپس‌گرا و فریبکارانه است. جامعه ما جامعه‌ای فرهیخته است که مردم در آن درک درستی از مسائل دارند و هرگز تحت تأثیر این گفته‌ها قرار نگرفتند. من نگرانم در ششمین حضورمان هم با این اتفاق رخ بدهد.

طبعاً حضور در جام جهانی خیلی خوب است و اهمیت زیادی دارد و در روحیه مردم اثر می‌گذارد، اما این سقف آرزوی ما نیست، بلکه سقف آرزوی ما این است که تکنولوژی روز فوتبال را در کشور داشته باشیم، بویژه در بحث داوری چون واقعاً داوران ما نسبت به داوران دیگر لیگ‌ها بی‌پناه هستند و ساده‌ترین امکانات را هنوز ندارند.

مطالبه چراغپور از سرمربی تیم ملی فوتبال ایران در جام جهانی:

آقای اسکوچیچ؛ اگر خوبی به جای ۳ بازی، ۴ بازی انجام بده

مصاحبه

بهناز میرمطهریان

صعود تیم ملی فوتبال ایران به جام جهانی ۲۰۲۲ قطر، با همه صعودهای دیگر متفاوت است. این تفاوت را جلال چراغپور، کارشناس فوتبال ایران، «گلوگاه فوتبال ایران» می‌نامد. او معتقد است که بعد از این صعود ما شاهد دگردیسی فوتبال هستیم و دیگر صعود به جام جهانی اتفاق خارق العاده‌ای محسوب نمی‌شود که بخواهیم برایش جشن بگیریم. چطور می‌توانیم با این دگردیسی همراه شویم؟ مطالبات و خواسته‌مان را از تیم ملی فوتبال ارتقا دهیم. چیزی که چراغپور تحت عنوان «کمپین درخواست برای برگزاری چهار بازی به جای سه بازی در جام جهانی» مطرحش می‌کند. حالا که به جام جهانی صعود کرده‌ایم، با او درباره این مطالبه تازه و درخواستی که باید از تیم ملی و سرمربی‌اش و مسئولان فوتبال داشته باشیم، صحبت کرده‌ایم.

در لابه‌لای صحبت‌های اخیری که داشته‌اید، به گلوگاهی اشاره داشتید که فوتبال ملی ایران در پروسه صعود به جام جهانی، در آن قرار دارد.

بله. گلوگاه جالبی است. بعد از سال ۲۰۲۲ سهمیه آسیا در جام جهانی، بیشتر می‌شود. دیگر شاهد کش و قوس‌های متداول در مسیر صعود به جام جهانی نیستیم. تعداد سهمیه‌ها بیشتر می‌شود چون فیفا از فراهم کردن این فرصت برای تیم‌ها استقبال می‌کند و دوست دارد که تیم‌های بیشتری در رقابت‌های جام جهانی حضور داشته باشند. یک سال مانده به اجرای این طرح و بعد اجرای آن، دیگر صعود به جام جهانی افتخار چندانی برای ما محسوب نمی‌شود که بخواهیم برایش جشن بگیریم.

در واقع از حالا به بعد چیزی که اهمیت پیدا می‌کند، عملکرد تیم‌ها در رقابت‌های جام جهانی است.

چه مربی خارجی انتخاب کنیم، چه مربی داخلی. چه مربی عوض کنیم، چه با یک مربی برویم. چه مربی سیگارش را بیندازد و چه برود دوباره بردارد. به هرحال ما هستیم و سه مسابقه‌ای که در جام جهانی به گردن‌مان است. از حالا به بعد آنچه باید خواستگاه، طلب و انتظار ما از تیم ملی باشد، انجام چهار بازی در جام جهانی به جای سه بازی است.

درباره خواستگاه جدیدی که می‌گویید، بیشتر توضیح می‌دهید؟

ببینید ما ۴۰ سال است هر بار که به جام جهانی صعود کرده‌ایم، بیشتر از سه بازی انجام نداده‌ایم. حالا زمان آن است که مطبوعات، تماشاگران، بازیکنان و همه اهالی فوتبال درخواست برگزاری چهار بازی در جام جهانی را مطرح کنند.

در واقع معتقدید که صعود از مرحله گروهی باید به‌عنوان هدف تیم ملی تعیین شود.

ببینید، ما بعد از بازی با رم در ایتالیا، پای پله‌های هواپیما سرمربی تیم ملی را تغییر دادیم و جلال طالبی و بیژن ذوالفقارنسب را انتخاب کردیم که به همراه تیم به جام جهانی رفتند. یعنی یک هفته هم مربی تیم نبودند که اولین بازی‌شان در جام جهانی را انجام دادند. در آن دوره ما سه بازی در جام جهانی برگزار کردیم. وقتی هم که با کی‌روش از دو بازی زودتر صعودمان قطعی شده بود، باز هم سه بازی برگزار کردیم. حتی سال‌ها پیش هم که با حشمت مهاجرانی به جام جهانی رفتیم هم ایرج دانایی‌فر یک گل به اسکاتلند زد، اسکاتلند را بردیم، دو بازی دیگر را باختیم و برگشتیم. پس تفاوت اینها چیست؟ ما مربی هم برای تیم ملی انتخاب نکنیم، باز هم همین سه بازی را انجام می‌دهیم. چون سیدبندی‌ها به گونه‌ای است که معمولاً یک تیم هم سطح ما است و احتمالاً با یک مساوی یا برد و دو باخت همیشه از صعود باز مانده‌ایم. حالا اگر اتفاق و تحولی در تیم ملی رخ داده است، باید به جای سه بازی، چهار بازی انجام دهیم.

منظور شما به دراگان اسکوچیچ است که این روزها مورد تمجید قرار می‌گیرد؟

به طور کلی حرف من این است که باید این خواستگاه بزرگ ایجاد شود. کمپین «درخواست ۴ بازی از تیم ملی در جام جهانی» باید تشکیل شود. آقای اسکوچیچ هم اگر مدعی است که خیلی مربی خوبی است و با بقیه متفاوت است، بهتر است اجازه دهد تا ما بعد از برگزاری سه بازی در جام جهانی، درباره عملکرد او قضاوت کنیم.

تفاوت ما با تیم‌های برتر آسیایی از همین جا مشخص می‌شود.

بله، کره جنوبی و ژاپن در جام جهانی ۴ بازی انجام می‌دهند اما ما هنوز بعد از سال‌ها ۳ بازی انجام می‌دهیم. پس فوتبال ایران هنوز در کلاس ۲ آسیا است. همه این مواردی که من دارم به شما می‌گویم بر اساس سلیقه من و شما نیست. من بر اساس فکت‌هایی حرف می‌زنم که همه موجود هستند. شما می‌توانید بگویید ما چهار بازی انجام داده‌ایم؟

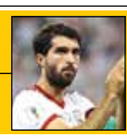

مهرداد بیت‌آشور
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۴

رضا حقیقی
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۴

کریم انصاری‌فرد
بازیکن تیم ملی ۲۰۱۴ و ۲۰۱۸